

บทนำ

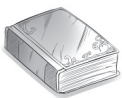
บางครั้งฉันก็รู้สึกว่าคุณชีวิตคนเรานั้นมีเรื่องวุ่นวายมากมายเกินไป...
จริงๆ นะ...

คุณไม่สามารถรู้ได้เลยว่าชีวิตในแต่ละวันที่ต้องล้มตาดันขึ้นมา
คุณจะไม่เจอเรื่องให้ทุกขใจมากมายแค่ไหน... ฉันไม่ปฏิเสธหรือว่าคุณชีวิต
คนเรานั้นก็มีดีบ้างร้ายบ้างตามวงโคจรของดวงดาวตามจักรราศีหรือ...
อะไรก็แล้วแต่ =_ =

แต่เชื่อเถอะว่าชีวิตในช่วงนี้ของฉันมันไม่ใช่อะไรที่ใกล้เคียงคำว่า
'ดวงดี' เลย

ไม่เลย... ลัก-นิต --;

ฉันกำลังจะถูกไล่ออกจากโรงเรียนในข้อหาขโมยสร้อยเพชร
สองกะรัตของเจนนีเฟอร์... ยัยสาวฮอตหน้าอกตุ้มที่จ้องจะหาเรื่องเพียง
เพราะฉันสูงกว่าหล่อนห้าเซ็นต์ (ยัยนั่นเง่างามาก ฉันรู้ --) ฉันก็ไม่เข้าใจ
เหมือนกันว่าหล่อนจะหอบอุปกรณ์ล่อใจมาทำไม... อันที่จริงฉันไม่รู้
ด้วยซ้ำว่ายัยนั่นพกของพรรคนั้นมาโรงเรียนด้วย =_ = ถึงตอนเกรดสิบฉัน
จะเคยขโมยกระเป๋าหูลุสของยัยนั่นไปซ่อนจริงๆ เพราะหล่อนทำตัว

นำหมั้นได้มากก็เถอะ แต่สาบานได้ว่าไอ้สร้อยเพชรนั้นฉันไม่ได้เป็นคนเอาไป -- แต่ไม่ว่าฉันจะเถียงคอเป็นเอ็นแค่ไหนว่าฉันไม่ได้เป็นคนทำ... ก็ไม่มีใครฟังความจริงจากปากฉันอยู่ดี

แหงล่ะ ใครจะไปฟังคำพูดของยัยเด็กเหลือขอที่เคยโดนข้อหาขโมยของมาไม่ต่ำกว่าสิบคดีตั้งแต่เสนอนำเข้ามาอยู่ในโรงเรียนที่มีแต่ลูกคุณหนูไฮโซล่ะ จริงมั๊ย

แต่ว่าทุกครั้งที่คุณถูกปรับปรับด้วยข้อหาขโมยของจะเอ๊ย ฉันก็ไม่เคยคิดที่จะเสียใจหรือร้องไห้กับเรื่องงี่เง่าแบบนี้เลยสักนิด

เพราะอะไรนะเธอ

เพราะฉันมีเรื่องไปล่ะ... 'โรเบิร์ต คริส ฮวอกินส์' พี่ชายต่างสายเลือดที่เป็นทั้งที่ปรึกษาและครอบครัวเพียงคนเดียวที่ฉันเหลืออยู่ เพราะมีเขาช่วยแก้ปัญหาและคอยปลอบใจ ฉันจึงผ่านเรื่องเลวร้ายต่างๆ นานามาได้ อย่างไม่เคยคิดแค้นหรือโกรธเคืองต่อเรื่องเลวร้ายเหล่านั้นเลย...

แต่ว่าตอนนี้...แค่ปัญหาเดิมๆ ที่ฉันเจอบ่อยจนน่าจะชินได้แล้ว ฉันกลับรู้สึกที่ไม่สามารถทนรับมันได้อีกต่อไป...เพียงเพราะ 'เขา' ไม่ได้อยู่เคียงข้างเพื่อคอยปลอบใจฉันเหมือนอย่างเคย...

]

Don't leave me here alone...

ติก ติก ติก ติก...

"ร็อบ! นี่ที่อยู่ตรงไหนกันแน่นะฮะ!?" ฉันตะโกนขึ้นมาพร้อมกับหอบจนตัวโยน ให้อายเออะ ฉันไม่น่าวิ่งเลย นี่มันเหนื่อยเป็นบ้า =_=;

"ร็อบ!" ฉันตะโกนอีกครั้งพลางใช้สายตาที่คิดว่าแหลมคมสุดๆ มองไปรอบๆ ตัวเพื่อค้นหาฮีโร่พี่ชายตัวดีที่ไม่รู้หายหัวไปอยู่ตรงส่วนไหนของสวนสาธารณะนี่

ถึงจะชินกับฝีมือการซ่อนแอบชั้นยอดของพี่ชายคนนี้แล้วก็เถอะ แต่ นี่มันเกือบจะชั่วโงมแล้วนะที่ฉันไม่เห็นแม้แต่เงาของหมอนั้นเลย เขา

ไม่คิดจะสงสารคนที่ต้องทำหน้าที่หาอย่างฉันบ้างเลยหรือไง --^

"เฮ้ พี่ชาย ออกมาได้แล้วนะ ฉันเลิกเล่นแล้วนะ" ฉันบอกอย่าง ยอมแพ้ ตอนนี้น้ำมันใกล้จะมิดแล้วด้วย แกรมไอ้สวนนี่ก็มีแต่ต้นไม้เต็มไปหมด ถึงจะเข้ามาเล่นบ่อยจนรู้ทุกซอกทุกมุมแล้วก็เถอะ แต่ถ้าต้องเดินอยู่ในนี้ คนเดียวตอนกลางคืน มันก็ไม่ไหวเหมือนกันนะ

"รีอบ!"

...

ทุกอย่างยังคงตกอยู่ในความเงียบ

เฮ้ย นี่มันแปลกนะ ปกติถ้าฉันบอกว่ายอมแพ้ เขาก็จะต้องโผล่หน้า ออกมาหัวเราะเยาะเย้ยฉันแล้วสิ แต่ทำไม... คงไม่ใช่ว่าหมอนั้นแอบหนี ฉันกลับบ้านไปก่อนแล้วหรอกระ --*

"โรเบิร์ต ออกมาเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นฉันจะหนีพี่กลับบ้านแล้วนะ!" คราวนี้นั้นตะโกนสุดเสียง พร้อมกับมองไปรอบๆ อีกครั้งเพื่อว่าเขาจะเดิน ออกมาจากที่ไหนสักแห่ง

แต่ก็ไม่เลย...รอบตัวฉันตอนนี้มีแต่ต้นไม้และความเงียบที่ทำเอาฉัน เริ่มจะขนลุก

"อิตาบ้าเฮีย หนีกลับบ้านไปแล้วจริงๆ เหรอเนี่ย"

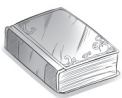
พอรู้ว่าโดนทิ้งแน่แล้ว ฉันจึงสบถออกมาอย่างไม่พอใจ ก่อนจะ ตัดสินใจเดินออกจากสวนสาธารณะยามเย็นที่ไร้ซึ่งผู้คนนี้เพื่อมุ่งหน้า กลับบ้าน นี่ถ้ากลับไปบ้านแล้วเจออิตาบ้านั้นกำลังนั่งดูทีวีอยู่ล่ะก็ ฉันจะ สวดให้ยับเลย โทษฐานที่ทำให้ฉันเสียเวลาตามหาเขามาเป็นชั่วโมง ☹

"อลิซ..."

...!?

แต่ในขณะที่ฉันกำลังเดินปนกระปอดกระแปดให้ต้นไม้ใหญ่ใน สวนสาธารณะฟังเป็นการระบายอารมณ์ จู่ๆ ฉันก็ได้ยินเสียงอันคุ้นเคย เรียกชื่อฉันออกมา และก็รู้ได้โดยไม่ต้องหันไปมองเลยว่าเสียงนั้นเป็นของ พี่ชายตัวดีของฉันแน่ๆ

เหอะ ไม่โผล่มาพุงนี้เข้าเลยละ --

"หายไปไหนมะ...!"

O_O!

ฉันกำลังจะหันกลับไปสวดใส่พี่ชายตัวดีให้หายโมโห แต่แล้วก็ต้องชะงัก เมื่อหันกลับไปแล้วพบว่า...ไม่มีใครอยู่ตรงนี้เลย...

ฮะ...เฮ้ย แต่เมื่อไหร่ได้ยินเสียงเขาดังมาจากทางนี้จริงๆ นะ =O=;

หรือบางทีฉันอาจจะหูแว่วไป มีคนบอกว่าเวลาอยู่ในป่าตอนกลางคืน เราจะไม่สามารถจับทิศทางของเสียงที่เราได้ยินได้นี่นา บางทีหมอนั้นอาจจะไม่ได้...

"อลิซ"

ขว๊บ~!

คราวนี้ฉันหันไปทันทีที่ได้ยินเสียงของโรเบิร์ต...แต่ก็ต้องอึ้งอีกรอบ เพราะผลลัพธ์มันยังคงเป็นเหมือนเดิม...ไม่มีใครหรือแม้แต่สิ่งมีชีวิตใดๆ อยู่ตรงนั้น... ทั้งๆ ที่ฉันมั่นใจว่าฉันได้ยินเสียงเขามาจากทางนี้ไม่ผิดแน่...

"รีอบ นะ...นี่พี่เล่นอะไรนะ" ฉันถามกลับไปท่ามกลางความเงิบรู้สึกได้เลยว่าเสียงของตัวเองกำลังสั้น ความรู้สึกไม่ดีบางอย่างก่อตัวขึ้นมาจนฉันอยากจะร้องไห้ และฉันคงจะร้องออกมาจริงๆ แน่ถ้าขืนยังอยู่ที่นี้ อีกสักนาทีสองนาที

เฮ้ย...แบบนี้มันไม่ตลกแล้วนะ TAT

"บะ...บ้าเอ๊ย ถ้าพี่เล่นแบบนี้ฉันกลับจริงๆ แล้วนะ!" ฉันตะโกนบอกก่อนจะตัดสินใจรีบจ้ำจ้าวไปข้างหน้า ด้วยหวังว่าจะออกจากสวนนี้ไปอย่างรวดเร็วที่สุด

สารภาพตามตรงเลยว่าถ้านี่เป็นแผนของโรเบิร์ตที่แกล้งให้ฉันหัวทล่ะก็ เขาทำสำเร็จแล้วละ เพราะตอนนี้ฉันโคตรจะกลัวเลย T_T

แกร็บ~!

เฮือก O_O!

"นั่นใครนะ!?" ฉันตัวดีส่ายตากลับไปมองตามเสียงที่เหมือนกับมีใครเหยียบกิ่งไม้แน่นทันที ก่อนจะตะโกนถามเสียงดัง

"..."

แต่มันก็เป็นอีกครั้งที่ไม่มีใครหรืออะไร...ส่งเสียงตอบฉันเลย

ฉันเพิ่งสายตามองเข้าไปในป่าด้านหน้า ต้นไม้ตรงนั้นค่อนข้างหนาทึบพอสมควร บวกกับท้องฟ้าที่เริ่มมืดแล้วยิ่งทำให้มองยากเข้าไปใหญ่ แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็พอจะมองเห็น... 'อะไรบางอย่าง' ที่กำลังเคลื่อนออกมาจากความมืดนั้น...

ฉันรู้สึกหัวใจของตัวเองเต้นรัวจนน่าตกใจ ขณะที่สายตาของฉันพยายามจับจ้องไปยังเงาที่กำลังเคลื่อนที่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ...และไม่นานเงานั้นก็เคลื่อนเข้ามาใกล้มากจนฉันสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน...

"โรเบิร์ต!" ฉันร้องออกมาเสียงดังด้วยความโล่งอกทันทีที่รู้ว่าไอ้อะไรบางอย่างที่ฉันเห็นนั่นคือพี่ชายของตนเอง --;

ให้ตาย ไฉนเราก็นึกว่าจะมีตัวอะไรโผล่มาซะอีก == เล่นเอาใจหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มโน่น

"พี่หายไปไหนมา เรียกก็ไม่ยอมตอบ รู้มั๊ยว่าฉันหาพี่ซะทั่ว หนึ่อยจะตายอยู่แล้ว ☹" ฉันบ่นทันทีที่หาตัวเขาเจอ อันที่จริงจะเรียกว่าหาตัวเจอก็ไม่ถูก เพราะเขาออกมาให้ฉันเจอเองต่างหาก -- แต่ช่างเถอะ เรื่องนั้นมันไม่ใช่ประเด็น ประเด็นคือทำไมหมอนี่ถึงไม่ยอมส่งเสียงตอบฉันมาเลยเกือบหัวโหม่ง เล่นหายเงียบไปแบบนั้น คนเขาเป็นห่วงนะ -*-

"..."

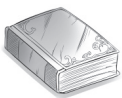
ทั้งๆ ที่โดนฉันวินโใส่แบบนั้น แต่โรเบิร์ตกลับไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบเหมือนทุกครั้งที่เขาจะเข้ามาขยี้หัวฉันจนยุ่งฟู และบ่นว่าฉันทำตัวเหมือนเป็นแม่เขามากขึ้นทุกที คราวนี้เขาเพียงแค่อยุ่เดินและมองหน้าฉันนิ่งๆ...นิ่งเกินไปจนฉันรู้สึกประหลาดใจ

"พี่เป็นอะไรหรือเปล่า"

"..."

"รึอบ..." ฉันขมวดคิ้วและเดินเข้าไปใกล้เขาด้วยความเป็นห่วง แต่พอฉันขยับ โรเบิร์ตกลับส่งเสียงห้าม

"อย่า..." เสียงของเขาแหบพร่า และฟังดูอ่อนแรงอย่างน่าตกใจ

"พระเจ้า ร็อบ เกิดอะไรขึ้นกับพี่ ทำไมเสียงถึงได้เป็นอย่างนั้น
○_○" ฉันร้องถามพร้อมกับเดินเข้าไปหาเขาอย่างไม่สนใจเสียงห้าม
"ฉันบอกว่าย่า!"

...!

"ไปซะ... จะไปไหนก็ไป"

"ระ...ร็อบ..." ฉันได้แต่ครางออกมาเบาๆ พร้อมกับมองหน้าเขาอย่าง
ไม่เข้าใจ พอเห็นว่าฉันยังคงยืนบื้อไม่ไปตามคำสั่งเขา โรเบิร์ตจึงหันหลัง
ให้ฉันก่อนจะเดินออกไปโดยไม่คิดจะอธิบายอะไรเลย...

นะ...นี่ฉันทำอะไรผิดไปหรือเปล่า ทำไมเขาถึงได้มีท่าทีอย่างนั้นล่ะ
"โรเบิร์ต! พี่พูดบ้าอะไรนะซะ กลับมาคุยกันให้รู้เรื่องนะ!!" หลังจาก
หายช็อก ฉันก็โวยวายเสียงดังพร้อมกับเดินตามแผ่นหลังของโรเบิร์ตไป
แต่เพราะฉันขาดันหรือเพราะเขาขยาดเกินไปก็ไม่รู้ ในขณะที่ฉันเร่งฝีเท้า
สุดตัว แต่กลับตามไม่ทันคนที่เดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ อย่างโรเบิร์ตเลย
แผ่นหลังของเขาค่อยๆ ไกลออกไปจนฉันเริ่มกังวล

ให้ตายเถอะ ถ้าตามไม่ทันขึ้นมาจะทำยังไง ฉันต้องคุยกับเขาให้รู้
เรื่องเดี๋ยวนี้ละ --!

ฉันเร่งฝีเท้ามากขึ้นจนกลายเป็นวิ่ง แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่มีที่ท่าว่า
ฉันจะเข้าไปใกล้แผ่นหลังของโรเบิร์ตมากขึ้นเลย

พลັก!

"โอย!" และด้วยความที่สายตาดำจับจ้องแต่แผ่นหลังของโรเบิร์ตทำให้
ฉันไม่ทันระวัง จึงเผลอสะดุดก้อนหินที่อยู่แถวนี้เข้าจนล้มลง ฉันก้มลง
มองเท้าตัวเองและพบว่าเลือดกำลังไหลออกมาอย่างน่ากลัว ความรู้สึกเจ็บ
เริ่มถาโถมเข้ามาเมื่อเห็นของเหลวสีแดงจำนวนมากไหลออกมาอย่างไม่มี
ที่ท่าว่าจะหยุด

"บ้าเอ๊ย ร็อบ! ช่วยด้วย" ฉันตะโกนเรียกด้วยหวังว่าโรเบิร์ตจะรีบ
เข้ามาดูอาการฉันเหมือนเช่นทุกที

และดูเหมือนมันจะได้ผล เพราะเสียงเรียกของฉันทำให้เขาอมหยุด
ฝีเท้าจนได้ วินาทีนั้นฉันรู้สึกโล่งใจ เพราะคิดว่าเขาคงจะเดินกลับมาหา

ฉันด้วยความเป็นห่วง

แต่ฉันคิดผิดถนัด... เขาไม่ได้หยุดเพราะต้องการจะหันมาช่วยฉัน...

แต่ที่เขาหยุด... เพราะทางข้างหน้ามันไม่สามารถเดินต่อไปได้แล้ว
ต่างหาก...

พระ...เจ้า...

ฉันเบิกตากว้างมองสิ่งที่อยู่ตรงหน้าอย่างไม่อยากจะเชื่อสายตา
ความตกใจเกินขีดจำกัดทำให้ฉันลืมความเจ็บปวดจากแผลที่เท้าไปหมดสิ้น
สิ่งที่ฉันเห็น...คือเงา...อีกแล้ว... แต่คราวนี้มันไม่เหมือนเดิม เงาที่อยู่
ตรงหน้าฉันมันมีขนาดใหญ่...ใหญ่มาก ใหญ่ขนาดที่ใครก็ไม่อาจจินตนาการ
ได้ว่ามันเป็นเงาของอะไร... แต่ที่ฉันรู้แน่ๆ คือ...มันไม่ใช่เงาของมนุษย์

"โรเบิร์ต! อย่าไปทางนั้น!" สติของฉันกลับมาอีกครั้งเมื่อเห็นว่าजूท
โรเบิร์ตที่ยืนนิ่งอยู่เมื่อครู่ก็เดินเข้าไปหาเงานั้นอย่างไม่มีที่หวาดกลัวใดๆ
ฉันพญงตัวเองขึ้นมาด้วยความทูลุกทูลเเพื่อจะเดินเข้าไปห้ามเขา แต่แล้วก็ต้อง
ล้มลงไปอีกครั้งเพราะความเจ็บปวดที่เล่นงานจนยืนไม่ไหว บ้าเอ๊ย!

"รอบ กลับมานี่เดี๋ยวนี้ละ!" ฉันตะโกนเรียกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เสียง
ของฉันเริ่มสั่นเครือเพราะก้อนอะไรบางอย่างที่แล่นขึ้นมาจุกอยู่ที่คอ น้ำตา
ของฉันเอ่อคลอด้วยความหวาดกลัวเกินจะห้ามไหว

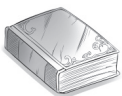
เปล่าหรือก ฉันไม่ได้กลัวไอ้เงานั้น... แต่ฉันกลัวว่าโรเบิร์ตจะเป็นอะไร
ไปต่างหาก ให้ตายเถอะ ทำไมหมอนั่นถึงได้โง่แบบนี้ละ มองไม่เห็นหรือใจ
ว่าตรงหน้าเขามีอะไรอยู่ ยังจะเดินเข้าไปใกล้มันอีก อยากตายหรือไงกัน!

"ระ..." ฉันอยากตะโกนรั้งเขาไว้อีกครั้ง แต่แล้วเสียงของฉันกลับถูก
ตุกตึนหายกลับเข้าไปในลำคอทันทีที่เห็นว่าเงานั้นกำลังเคลื่อนไหว...

แกร็บ...แกร็บ...

เสียงต้นไม้ไหวและเสียงบดขยี้กิ่งไม้ที่หล่นอยู่บนพื้นดังขึ้นมาอย่าง
น่าสะพรึงกลัวเมื่อสิ่งที่อยู่ตรงหน้าฉันขยับเขยื้อนร่างกายของมัน...ร่างกาย
ใหญ่โตกำลังมองมาที่ฉัน...

ฉันรู้สึกขนลุกไปหมดเมื่อเห็นว่าดวงตาเรียวกมคุมหิมาที่อยู่ตรงหน้า
กำลังจ้องเขม็งมาด้วยสายตาที่ไม่อาจบรรยายได้

"ฉันเตือนเธอแล้ว..." เสียงอันแผ่วเบาดังมาจากโรว์เบิร์ต เขาพูด
ประโยคนั้นออกมาพลางปรายตามองมาด้วยสายตาที่ทำให้ฉันรู้สึกหดหู่
อย่างบอกไม่ถูก

"ระ...รีอบ..."

"ลาก่อน อลิซ"

"..."

ฉันได้แต่ยืนอึ้งและมองพี่ชายที่กำลังเดินเข้าไปใกล้เงาดำมืด
ขนาดมหึมานั้นอย่างช้าๆ... เพียงเสี้ยววินาทีต่อจากนั้นร่างของเขาก็ค่อยๆ
ถูกความมืดกลืนกินเข้าไปต่อหน้าต่อตาฉัน

ไม่...ไม่นะ...

"รีอบ!!!" ฉันตะโกนเรียกชื่อเขาสุดเสียง แต่ทว่ามันไม่ทันซะแล้ว
โรว์เบิร์ตหายไปแล้ว...

ให้ตายเถอะ!... นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน...

น้ำตาของฉันเริ่มขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ ขณะที่เฝ้าที่นั่งนี้เหลือเพียง
แค่ฉันกับบอสสุรกายที่อยู่เบื้องหน้า ความหวาดกลัวเริ่มครอบงำฉัน
คิดอะไรไม่ออก ฉันอยากจะลุกขึ้นและวิ่งหนีทันทีที่เห็นว่าเงามันกำลัง
ขยับ แต่เพราะหกล้มเมื่อครู่ทำให้ขาฉันขยับไม่ได้เลยสักนิด ฉันได้แต่
มองไปที่เงามันด้วยความรู้สึกหวาดกลัวจนทำอะไรไม่ถูก มันค่อยๆ ขยับ
เข้ามาใกล้มากขึ้น...มากขึ้นเรื่อยๆ...

จนในที่สุดฉันก็สามารถเห็นรูปร่างของมันได้อย่างชัดเจน...

พระ...เจ้า...นะ...นั่นมัน...

"กรีดดด!!"

ตุบ!

ตุบๆ!

"○_○!"

(=(=(=_)=)=)

"-○-?"

(=(=_)=)...จ้อง~

"-_-;"

"ขอโทษนะคะคุณ ที่นี้ห้องสมุด กรุณางดใช้เสียงด้วยค่ะ" หลังจาก
ที่ปล่อยให้ความเงิบอันน่ามึนงงครอบคลุมไปทั่วบริเวณอยู่นาน ในที่สุด
หนึ่งในบรรดาเด็กเนิร์ดที่ยืนจ้องตากับฉันอยู่ก็พูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงไม่คอย
พอใจ ก่อนจะก้มลงหยิบหนังสือเล่มหนาเตอะสองสามเล่มซึ่งน่าจะเป็น
ที่มาของไอ้เสียงตุบๆ เมื่อกี้ขึ้นมาจากพื้น

ฉันยิ้มแห้งๆ ให้พวกหล่อนพร้อมกับหันไปผงกหัวขอโทษขอโพย
เหล่าหล่อนหนังสือที่ลั่นแต่ชะงักจากการแสวงหาความรู้เพราะตกใจ
เสียงกรีดของฉัน ก่อนจะหันกลับมาพุบหน้าลงกับโต๊ะอีกครั้งด้วยความ
อับอาย

ให้ตายเถอะ ฉันฝันร้ายอีกแล้ว --!

นี่มันเกือบจะเดือนหนึ่งแล้วนะที่ฉันฝันร้ายติดต่อกันทุกครั้งที่นอนหลับ
แบบนี้ เล่นเอาขอบตาฉันคล้ำแข่งกับหมึแพนด้าเพราะพักผ่อนไม่เพียงพอ
แล้วเนี่ย

"ผีเข้าหรือใจ" ขณะที่ฉันก่นด่าตัวเองในใจ น้ำเสียงไม่สบอารมณ์ก็ดัง
มาจากผู้ชายที่นั่งข้างๆ ซึ่งจะเป็นใครไปไม่ได้นอกชะจากอิตาเพื่อนสนิท
จอมขี้เกียจของฉัน =_=

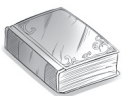
เจวานขมวดคิ้วถามลอดไรฟัน ในขณะที่หน้าของเขายังคงพุบลง
กับโต๊ะ แสร้งทำเป็นเหมือนว่าตัวเองกำลังหลับไม่รู้เรื่องอยู่ และไม่มีส่วน
เกี่ยวข้องกับยัยบ้าที่กรีดบ้านแตกเมื่อกี้...ซึ่งก็คือตัวเอง =_=

แต่เชื่อเถอะว่ามันไม่เนียนหรอก ใครๆ ในที่นี้ต่างก็รู้ทั้งนั้นว่าพวกเรา
รู้จักกัน -- ที่จริงต้องโทษเขาซะไอ้เรื่องที่ฉันฝันร้ายจนกรีดลั่นห้องสมุด
เนี่ย เพราะหมอนี่เป็นตัวตั้งตัวตีชวนฉันมาจับในนี้โดยที่ฉันไม่เต็มใจเลย
สักนิด ก็รู้ๆ กันอยู่ ห้องสมุดกับฉันมันถูกกันซะที่ไหน

"ฉันฝันร้ายอีกแล้ว"

"ฝันถึงหมอนั่นนะเหรอ"

'หมอนั่น' ที่เจวานหมายถึงก็คือโรเบิร์ต พี่ชายของฉันนั่นเอง พี่ชาย

ที่ฉันฝันถึงเมื่อครู่ พี่ชาย...ที่จนปานนี้ฉันยังไม่รู้เลยว่าเขาเป็นตายร้ายดี
ยังไง...

"อืม" ฉันตอบแววนพลางยกมือขึ้นมาลูบหน้าด้วยความหนักใจ
เปล่าหรือก ฉันไม่ได้หนักใจกับความฝันบ้างอเมื่อกี้ เพราะจนถึงตอนนี้
ฉันก็ล้มมันไปกว่าครึ่งแล้ว แต่ที่ทำให้ฉันหนักใจมากกว่าคือความจริงที่ฉัน
กำลังประสบอยู่ต่างหาก...

ความจริงที่ว่าโรเบิร์ตหายตัวไปเดือนหนึ่งแล้ว... หนึ่งเดือนเต็มที่ฉัน
ไม่สามารถติดต่อกับพี่ชายของฉันได้เลย ไม่ว่าจะทางไหน...

มันไม่แปลกที่เขาจะไม่ได้กลับบ้านบ่อยๆ เพราะโรงเรียนของโรเบิร์ต
เป็นโรงเรียนประจำ ดังนั้นเขาจึงต้องอยู่หอพักโรงเรียนในวันปกติ แต่สับสน
ได้ว่าพอถึงวันหยุดเขาก็จะกลับบ้านทุกครั้งไม่เคยขาดเลยด้วยซ้ำ ดังนั้น
มันจึงเป็นเรื่องแปลกมากที่ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมาเขาไม่ได้กลับบ้านมา
ให้ฉันเห็นหน้าเลย

ตอนแรกฉันคิดว่าเขาอาจจะแค่ไปเที่ยวที่ไหนกับเพื่อนและไม่สะดวก
ที่จะโทรมาบอก ฉันเลยค่อนข้างจะใจเย็น แต่หลังจากที่ผ่านไปสองอาทิตย์
ฉันก็เริ่มรู้สึกใจคอไม่ดี เพราะทุกคืนฉันฝันร้ายตลอด และเหมือนความฝัน
เหล่านั้นมันเป็นกลางบอกเหตุให้ฉันรู้ว่าอาจจะมีอะไรเกิดขึ้นกับโรเบิร์ต
ก็ได้... ฉันพยายามโทรหาเขาหลายต่อหลายครั้งแต่ก็โทรไม่ติดเลย ส่ง
อีเมลไปก็ไม่ตอบกลับ จนกระทั่งฉันได้เจอเพื่อนเขาโดยบังเอิญและได้รู้ว่า
โรเบิร์ตไม่ได้เข้าเรียนมาเดือนหนึ่งแล้ว และเขาก็ไม่ได้กลับไปนอนที่ห้อง
ด้วย อันที่จริง...ไม่มีใครเห็นเขาอยู่ในโรงเรียนทั้งเดือนเลยด้วยซ้ำ...

ยอมรับเลยว่าฉันตกใจมากตอนที่รู้เรื่องนี้ เพราะฉันนึกไม่ออกเลย
ว่าคนอย่างโรเบิร์ตจะหายไปไหนได้ สถานที่ที่เขาไปบ่อยที่สุดก็มีแค่
โรงเรียน บ้านของเรา แล้วก็ที่ทำงานพิเศษของเขาเท่านั้น แน่่อนว่าฉัน
รีบแจ้งไปแจ้งตำรวจเรื่องคนหายทันทีที่รู้ความจากเพื่อนเขา...แต่มันก็
ไม่ได้ความคืบหน้าอะไรเลยจนกระทั่งตอนนี้ ฉันเป็นห่วงเขามากจนถึง
ขั้นบุกไปหาเขาที่โรงเรียนเลยด้วยซ้ำ แต่เพราะโรงเรียนห้ามบุคคลภายนอก
เข้าเด็ดขาด จึงทำให้ฉันไม่ได้เบาะแสบอะไรกลับมาอยู่ดี

"บางทีเธออาจจะเป็นห่วงเขามากเกินไป..."

"ฉันรู้" ฉันหันไปชมวดคิ้วใส้เจวาน "แต่ถ้าพี่ชายนายหายไปที่ทั้งคน นายจะไม่รู้สึกเป็นห่วงเลยหรือไง" ฉันบอกพลางถอนหายใจอย่างหงุดหงิด เจวานถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาจากโต๊ะ

"แล้วคราวนี้เธอฝันว่าอะไร" เขาถามพลางบิดขี้เกียจอย่างไม่เกรงใจ เลยว่าแขนยาวๆ ของเขาจะเหวี่ยงไปโดนยัยแวนที่นั่งอยู่ข้างหลัง --

หมอนี่ก็เป็นแบบนี้ประจำแหละ เคยแคว่ใครชะที่ไหน แต่เพราะนิสัยย ไม้ยี่หระอะไรของเขานี้แหละที่ทำให้เราเป็นเพื่อนกันได้จนถึงทุกวันนี้ อันที่จริง...เขาเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวในชีวิตของฉันเลยด้วยซ้ำ... ก็บอกแล้วว่าฉันมันก็แค้ยัยเด็กเหลือขอคนหนึ่ง แถมดันมามีเรื่องกับ เจีใหญ่อย่างยัยเจนนีเฟอร์นั้นอีก ดั่งนั้นอย่าว่าแต่เพื่อนเลย สิ่งมีชีวิตเล็กๆ อย่างมดหรือปลวกก็ยังไม่กล้าเดินผ่านฉันเลยด้วยซ้ำ --

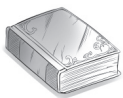
ฉันยักไหล่พลางส่ายหน้า "ไม่รู้สิ ฉันก็จำไม่ค่อยได้ แต่ตอนสุดท้าย ฉันเห็นตัวอะไรก็ไม่รู้กินเขาเข้าไป...นี่มันลางไม่ดีชัดๆ" ฉันย่นหน้า เมื่อนึกถึงความฝันน่าขนลุกเมื่อกี้ ถึงฉันจะจำรูปร่างหน้าตาของไอ้ตัวที่ว่า นั้นไม่ได้ แต่ว่าสายตาคู่ นั้นของมันที่จ้องมาที่ฉันยังติดตาอยู่เลย น่ากลัว เป็นบ้า ☹

"เพื่อเจ้อ" เจวานมองหน้าฉันอย่างไม่เชื่อ "ฉันว่าที่เธอฝันแบบนั้น เพราะเธออ่านไอ้ นั้นมากเกินไปมากกว่า ไม่เกี่ยวกับลางร้ายอะไรหรอก" ไอ้ นั้น?

ฉันชมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจและหันไปมองตามที่เจวานชี้ ก่อนจะพบว่า ข้างตัวฉันมีหนังสือเก่าๆ เล่มหนึ่งวางอยู่ เทาที่จำได้ ตั้งแต่เข้ามาฉันยัง ไม่ได้หยิบหนังสือเล่มไหนขึ้นมาอ่านเลยนะ แค่ว่าแต่ยังไม่คิดเลยด้วยซ้ำ แล้วใครเอาไอ้หนังสือเล่มหนาเดอะนี่มาวางไว้ตรงนี้ละ --^ ฉันเอื้อมมือ ไปหยิบมันมาดู ก่อนจะตัดสินใจวางลงทันที

อ้อหือ...สาบานเถอะว่านี่คือหนังสือไม่ใช่ซากฟอสซิล ฟูนเซอร์จะได้ อี้อีก --*

แต่ถึงแม้มันจะสกปรกแค่ไหน หน้าปกที่แสนจะสะดุดตาด้วยลวดลาย

ประหลาดๆ ก็ทำให้ฉันอดไม่ได้ที่จะยื่นหน้าเข้าไปอ่านชื่อหนังสือเพื่อดูว่า
มันคือหนังสือเกี่ยวกับอะไร

อะไรเนี่ย... 'ตำรารวบรวมสัตว์ร้ายในตำนาน'?

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

